

ster udtalte derom, at et Ministerium meget vel kunde sidde med parlamentarisk Berettigelse, selv om dette Ministerium kun havde et Mindretal bag sig. Jeg skal ikke bestride denne Opfattelse, men den højtærede Førsteminister vil dog vistnok være paa det rene med, at selv om et Mindretalsministerium kan have parlamentarisk Berettigelse, er det ikke ethvert Mindretalsministerium, der har denne parlamentariske Berettigelse, og det synes mig, at dette Ministerium, som sidder i Øjeblikket, i usædvanlig ringe Grad har parlamentarisk Grund at staa paa. Dette Ministerium er Udtryk for Tingets mindste Gruppe, det staaer i en tilsyneladende meget løs Tilknnytning til de andre Grupper, som man i den sidste Tid har begyndt at betegne med Udtrykket „de forsvarspositive Retninger“. Men hvad der er endnu vigtigere, er den Maade, hvorpaa dette Ministerium i Øjeblikket staaer overfor den danske Vælgerbefolkning.

Det maa ikke glemmes, at Ministeriet Neergaard har æsket den danske Vælgerbefolknings Dom over et ganske bestemt Spørgsmaal. Det gik til Valg paa Spørgsmaalet: de fremskudte Stillinger, Københavns Sikring mod Landsiden ved Fæstningsanlæg. Det spurgte Vælgerne: Svar os med et Ja eller et Nej paa det Spørgsmaal, vi her forelægger jer. Og hvad svarede Vælgerne? De svarede med et Nej og gav dette Nej med omtrent  $\frac{2}{3}$  af Stemmerne og henved  $\frac{2}{3}$  af Kredsene. Fra dette Øjeblik synes det mig virkelig, at det maa siges, at Ministeriet i ganske usædvanlig Grad er kommet i Uoverensstemmelse med den Vælgerbefolkning, fra hvilken et parlamentarisk Ministerium dog altid bør og maa hente sin Berettigelse. Og hvad der saa er end mere forunderligt, er, at efter at Ministeriet har lidt dette meget tunge Nederlag paa Valgdagen, møder det frem overfor dette Ting med netop de samme Forslag, overfor hvilke Vælgerne paa Valgdagen have stillet sig saa overordentlig afvisende. Den højtærede Førsteminister pegede i Gaar over til England. Jeg tror, den højtærede Minister vil komme til at lede meget længe i Englands parlamentariske Historie for at finde et Forbillede paa en saadan Fremgangsmaade som den, han her i dette Øjeblik anvender.

Hele denne Sommersamling synes indrettet paa een eneste bestemt Ting, og denne ene Ting er at friste den Gruppe her i Tinget, som vi maaske kunne kalde med Udtrykket „de 27“, indtil det ærede

Medlem fra Ringkøbing har fulgt den Opfordring, som i Gaar blev rettet til ham, og skaffet denne Gruppe et særligt Partinavn efter dens Ønske. En Fristelse af disse 27 er Sommersamlingen lagt an paa, en Fristelse til en bestemt Ting, nemlig til at bryde det Løfte, disse 27 Repræsentanter paa Valgdagen have givet deres Vælgere, bryde det Løfte, som de have givet om ikke at gaa med til Københavns Landbefæstning.

Nu synes det jo, at denne Fristelse vil ikke føre til noget Resultat. De 27's Ordfører har hidtil stillet sig meget stejlt og bestemt overfor de Opfordringer, som have lydt til dem. Man har ganske vist saa fra det ærede Ministeriums Venners Side i Pressen antydnet den Mulighed, at denne Gruppe af 27 Mand kunde gaa i Stykker i det afgørende Øjeblik, saaledes som den gjorde forleden ved Valget af anden Viceformand. Naa, meget stort Haab kan man vel alligevel ikke fra de Herrers Side knytte til denne Mulighed. Derimod har man tænkt sig noget andet, saa vidt det fremgaar af den højtærede Førsteministers Udtalelser i Gaar, og dette andet er, at det skulde lykkes at finde en anden Form for Københavns Landbefæstning, som i højere Grad kunde tilfredsstille de 27 og de Vælgere, som staa bag ved dem. Jeg skal ikke spaa om, hvilken Tilslutning denne Tanke vil faa i de 27's Lejr. Ordføreren for de 27 har endnu ikke taget Ordet for at udtrykke sig derom. Ikke heller har han endnu udtalt sig om, hvorvidt han ønsker at give Ministeriet den særlige Fuldmagt, som de forstaa, at de behøve for at gaa til Landstinget med Forslagene, naar det Punkt, som Ministeriet har stillet i Forgrunden, atter er forkastet her i Folketinget. Men hvorledes nu end de 27 maatte stille sig under de kommende Forhandlinger, tror jeg, at der er en Ting, som vil være klar for ærede Medlemmer, og det er, at ude i Vælgerbefolkningen vil det blandt de Vælgere, som have sluttet sig til de 27, blive modtaget med den største Uvillie, hvis man fra de 27's Side slutter sig til nogen som helst Form for Københavns Landbefæstning. Hvis dette skete, vilde der utvivlsomt fra de godt og vel 40,000 Vælgere, som have sluttet sig om de 27's Politik, lyde en harmfuld Protest, en Erklæring om, at dette var ikke Meningen.

Disse godt og vel 40,000 Vælgere have ikke blot vendt sig imod disse stakkels 11 Smaaforter, som den højtærede Forsvarsminister foreslaar, men de have vendt sig